

בש"פ 7371/17 - אבי רוחן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7371/17

כבוד השופט ע' פוגלמן
אבי רוחן

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 25166-07-15 מיום
17.9.2017

ח' בתשרי התשע"ח (28.9.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד אבי כהן

בשם העורר:

עו"ד מיכל מזור; עו"ד איריס רמתי-הילמן; עו"ד נתנאל
בוג'ו

בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) מיום 17.9.2017 בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לעיין חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים.

רקע והליכים קודמים

עובדות הפרשה שבמסגרתה הועמד העורר לדין פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות של בית משפט זה (בש"פ 2853/17 מדינת ישראל נ' פלוני (19.4.2017) (להלן: בש"פ 2853/17); בש"פ 537/17 רוחן נ' מדינת ישראל (14.2.2017) (להלן: בש"פ 537/17)), ואעמוד על הדברים אך בתמצית. נגד העורר ונגד 17 נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים הנוספים) הוגש ביום 13.7.2015 כתב אישום - שתוקן לימים - המייחס להם שורה של עבירות במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי (להלן: הארגון) בפרשה שזכתה לכינוי "פרשה 512". לעורר לפניי מיוחסים 4 אישומים (הראשון, השני ה-4 וה-13).

1. עניינו של האישום הראשון בעבירות לפי חוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003 (להלן: חוק מאבק בארגוני פשיעה). כעולה מכתב האישום, בשנים 2002-2006 היו העורר והנאשמים הנוספים חברים בארגון, שבראשו עמד הנאשם 1 - יצחק אברג'יל (להלן: אברג'יל) - ותחתיו פעלו קבוצות עברייניות אשר ביצעו פעולות עצמאיות, לצד פעילות לקידום הארגון. בשנת 2002 הכריזו אברג'יל ואחיו מאיר (הנאשם 3 בכתב האישום) על סכסוך בין הארגון לבין זאב רוזנשטיין ואחרים (להלן: רוזנשטיין). זאת על רקע חשדו של אברג'יל כי הם אחראים לרצח אחיו, יעקב אברג'יל. כנטען בכתב האישום, במסגרת הסכסוך רצחו חברי הארגון שלושה מיריביו, וניסו לרצוח את רוזנשטיין. למימון פעילות הארגון עסקו חבריו - בין היתר - בעסקאות סמים מסוכנים ברחבי העולם. במסגרת אישום זה מיוחסות לעורר עבירות לפי סעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק מאבק בארגוני פשיעה. באישום השני, מיוחסת לעורר - ולנאשמים נוספים - עבירה של ייצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים במסגרת ארגון פשיעה לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח משולב], התשל"ג-1973. זאת, במסגרת מהלך להוצאת מכונה תעשייתית שבה הוסלקו כ-800 ק"ג של קוקאין מפרו ומכירתם של הסמים. נטען כי כספי התמורה מהמכירה התחלקו בין אברג'יל, מאיר והעורר ושימשו - בין היתר - למימון מעשי האלימות והרצח נושא האישום ה-4; וכי כספים נוספים נותרו בידי חברי הארגון. האישום ה-4 מתאר את אירוע ניסיון הרצח של רוזנשטיין, ורציחתם ופציעתם של חפים מפשע אגב ניסיון זה. כעולה מכתב האישום, לאחר שניסיון קודם לרציחתו של רוזנשטיין נכשל, זימן אברג'יל - אשר שהה בבג'לה - כמה מחברי הארגון, ובהם העורר, למפגשים בביתו של נאשם 4 - ישראל אוזיפה (להלן: אוזיפה) - בבג'לה ובמקומות נוספים במדינה במטרה לקדם את התכנית לרציחת רוזנשטיין (להלן: תכנית החיסול). בהמשך לכך, נסע העורר יחד עם עדי המדינה א.ג. וש.כ. (להלן: א.ג. וש.כ.) מישראל לבג'לה, וקיים שם פגישות שבהן נקשר קשר לגרומ למותו של רוזנשטיין. עוד הוסכם כי הכספים שהושגו בעסקאות הסמים נושא האישום השני ישמשו למימון תכנית החיסול. על רקע זה, בראשית חודש דצמבר 2003 מסר א.ג. וש.כ. - כנטען על דעת העורר - סכום של כ-60 אלף אירו במזומן. בהמשך לכך, על מנת להוציא את תכנית החיסול לפועל, הופעל ביום 11.12.2003 מטען חבלה במשרד להמרת מטבע ברחוב יהודה הלוי בתל אביב, שאותו נהג רוזנשטיין לפקוד. פיצוץ המטען הביא למותם של שלושה עובדי אורח ולפציעתם של למעלה מ-50 אנשים. האישום ה-13 מייחס לעורר - ולנאשמים נוספים - עבירות מס שבוצעו לכאורה בין השנים 2002-2006 במסגרת פעילותם הארגון.

2. עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 31.3.2016 הסכים בא כוחו של העורר למעצר כאמור, משום שבאותה העת ריצה העורר עונש מאסר בגין הרשעה אחרת. סמוך לתום תקופת המאסר ביקש העורר לקיים דיון בעילת המעצר נושא כתב האישום דנן, ובקיומן של ראיות לכאורה. ביום 11.1.2017 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) את בקשת העורר לעיון חוזר. נקבע כי נגד האחרון ישנה תשתית ראייתית לכאורית; וכי מתקיימת בעניינו עילת מעצר משמעותית שלא ניתן לאיינה באמצעות חלופה. אשר לאישום הראשון, ציין בית המשפט כי התשתית הראייתית שעומדת כנגד העורר מורכבת מעדויות עדי המדינה, התומכות בטענה שלפיה העורר היה ראש ארגון עצמאי שפעל במסגרת ארגון הפשיעה של אברג'יל; ומהאזנות סתר, שמהן עולה "קשר מובהק בין המשיב [העורר - ע' פ'] ליתר חברי הארגון, ובמיוחד בין המשיב למשיב 1 [בין העורר לבין אברג'יל - ע' פ']". בכל האמור באישום ה-4, עמד בית המשפט על עובדות מהותיות שאינן שנויות במחלוקת

(הנסמכות על האזנת סתר ופלט כניסות ויציאות של העורר מן הארץ): העורר הוזמן לבלגיה על ידי אברג'יל; שלושה ימים לאחר מכן טס העורר לבלגיה יחד עם עדי המדינה א.ג. וש.כ, שהיו אף הם אנשי אמונו של אברג'יל; העורר נכח בפגישה בבלגיה, שבגדרה - כעולה מהודעותיהם של עדי המדינה - נקשר הקשר לרצוח את רוזנשטיין. עוד צוין כי העורר עצמו אישר בעימות שנערך בינו לבין ש.כ. כי שהה עם האחרון בבלגיה. בנתון לאלה, דחה בית המשפט את טענת העורר שלפיה לא ידע מה מטרת הפגישה בבלגיה, וכי היה שתוי במהלכה באופן שאינו מאפשר לייחס לו מעורבות כלשהי בנעשה במסגרתה. נקבע כי המקום לברר טענה זו הוא בגדרי ההליך העיקרי. הוטעם כי הטענה האמורה אינה מתיישבת עם "בכירותו" של העורר בארגון - כפי שהיא נלמדת מהראיות הקושרות אותו לאישום הראשון; עם הצורך החיוני בנוכחותו במפגשים בבלגיה, כפי שזה בא לידי ביטוי בדרישתו של אברג'יל כי העורר "יעלה על מטוס ויגיע לבלגיה"; ועם הגיונם של דברים. לכך הוסף, כי העורר שתק בחקירתו ולא סיפק את אותם הסברים הנשמעים מפי באי כוחו - עניין הנושא עמו משקל בבחינת התשתית הראייתית בשלב האמור (וזאת בשים לב למתווה ששרטט בית משפט זה בעניינו של אוזיפה, הדומה לזה של העורר לפני; בש"פ 5273/16 מדינת ישראל נ' אוזיפה (18.7.2016)).

3. בנתון לכל האמור, נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית נגד העורר שיש בה "כדי ללמד על מעורבותו בפעילות ארגון הפשיעה, ובאירועי האישום הרביעי". בהקשר אחרון זה הפנה בית המשפט לעדויותיהם של עדי המדינה, שמהן עולה מודעותו ומעורבותו של העורר במימון תכנית החיסול. משנקבע כי קיימת נגד העורר תשתית ראייתית לכאורית באישום הראשון ובאישום ה-4, לא ראה בית המשפט להרחיב בעניינו של האישום השני. צוין כי אישום זה מבוסס ברובו על עדויות עדי המדינה, אך "ניתן לומר כי הראיות באישום זה פחותות בעוצמתן מאלה שהוצגו ביחס לאישום הרביעי". אשר לקיומן של עילות מעצר, נסמך בית המשפט על החלטתו מיום 2.12.2016, שבה נקבע כי "השילוב שבין מעורבות המבקש [העורר - ע' פ'] באירועי כתב האישום, עברו הפלילי הרלוונטי, עדותו של עד המדינה ר.ג, ואסופת הידיעות המודיעיניות, מלמדות על מסוכנות פורצת גבולות ועל חשש ממשי לפגיעה בעדים". לבסוף נקבע כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר באמצעות חלופה, שכן "מסוכנות בעוצמה הרלוונטית למשיב [העורר - ע' פ'], וחשש ממשי ומובהק לשיבוש הליכים, הן באופן של פגיעה בעדים והן באופן של הימלטות מאימת הדין, ניתן לאיין רק באמצעות מעצר מאחורי סורג ובריאח".

4. ביום 14.2.2017 דחה בית משפט זה (כב' השופט י' עמית בבש"פ 537/17) ערר שהגיש העורר. זאת, משנקבע כי קביעותיו של בית המשפט המחוזי מבוססות היטב; וכי אכן הונחה תשתית ראייתית לכאורית ביחס לאישום הראשון ולאישום ה-4, אך קיימת חולשה ראייתית ביחס לאישום השני. אשר לאישום הראשון, עמד בית המשפט על כך שהתשתית הראייתית נגד העורר מבוססת על דבריהם של 4 עדי מדינה שונים "המלמדים על מעמדו של העורר כראש קבוצה עבריינית, וכמי שנטמע בארגונו של אברג'יל וסר למרותו". בנתון לכך, נפנה בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית שעומדת נגד העורר באישום ה-4. נקבע כי נוכח קיומן של האזנות סתר ותיעוד כניסות ויציאות של העורר מן הארץ אין מחלוקת כי אברג'יל זימן את העורר לבלגיה בשיחה שהתקיימה ביום 14.11.2003, וכי סמוך לאחר מכן, טסו העורר, א.ג. וש.כ. לבלגיה. צוין, כי על תוכן הפגישות בבלגיה ניתן ללמוד מדבריהם של עדי המדינה שלקחו בהן חלק. הוטעם כי גם אם ישנן סתירות מסוימות בין גרסאות עדי המדינה, "אין מדובר בסתירות מהותיות המובילות לכרסום בקיומן של ראיות לכאורה באישום זה". זאת, בין היתר, נוכח פרק הזמן הניכר שחלף מעת שהתקיימו הפגישות בבלגיה ועד למועד שבו מסרו עדי המדינה גרסה סדורה. בשים לב לכך נקבע כי "ישנו מכנה משותף משמעותי בין הדברים שמסרו השלושה [עדי המדינה - ע' פ']". בית המשפט ציין כי עדי המדינה מסרו כי הפגישות בבלגיה נסובו על אודות תכנית החיסול, על המיקום למימושה, ועל אופן מימושה. למול זה, כך נקבע, ניצבת שתיקתו של העורר בחקירתו. מכאן נפנה בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית הקיימת נגד העורר באישום השני. נקבע כי זו מתבססת בעיקר על גרסתו של א.ג, שנתמכה בנקודות מסוימות בגרסה של ש.כ. על

רקע זה נקבע כי ישנה תשתית ראייתית לכאורית לידיעתו של העורר על עסקת הסמים נושא האישום השני, אך קיים קושי ראייתי בנוגע למידת מעורבותו ותרומתו לה.

5. בנתון לכך, ומשנקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר; וכי נשקפת ממנו מסוכנות כמו גם חשש לשיבוש הליכים נפנה בית המשפט לבחון אם ניתן לאיין את המסוכנות האמורה באמצעות חלופת מעצר – וקבע כי אין מקום לשחרר את העורר ממעצר. זאת בשם לב לעמדת שירות המבחן, שנמנע מלבוא בהמלצה על שחרור כאמור. בצד זאת, ונוכח מצבו הרפואי של העורר – שסובל ממחלה קשה שבגינה הוא אף מקבל טיפולים – צוין כי ככל שתחול החמרה במצבו הדרך פתוחה בפניו לפנות בבקשה לעיון חוזר.

6. ביום 5.7.2017 האריך בית משפט זה (כב' השופט א' חיות בבש"פ 5008/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל (5.7.2017)) בהסכמת הצדדים את מעצרו של העורר ב-100 ימים, תוך שצוין כי זכותו להגשת בקשה לעיון חוזר, שבגדרה יעתור לקבלת תסקיר משלים בעניינו – שמורה לו. על רקע זה הגיש העורר את הבקשה נושא הערר דנן. ביום 17.9.2017 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) את הבקשה על שלושת ראשיה – כרסום בתשתית הראייתית; שינוי נסיבות; וחלוף הזמן. אשר לטענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית, נקבע כי טענות העורר בעניין עדויותיהם של עדי המדינה א.ג. וש.כ. דומות לאלו שנטענו והוכרעו עת נדונה שאלת קיומן של ראיות לכאורה. צוין כי טענות העורר בהקשר זה התבססו על חומר ראייתי שנבחן זה מכבר; וכי אין בהן כדי להצביע על סתירות מהותיות או חסרים ראייתיים ההופכים "את הקערה על פיה באופן המפחית מעוצמתה של התשתית הראייתית" שעומדת כנגד העורר. עוד נדחו טענות העורר שלפיהן החולשה הראייתית שנמצאה בקשר למעורבותו באישום השני מחלישה את הראיות למעורבותו באישום ה-4. זאת, משנקבע כי אין מדובר בטענה המציגה עובדות חדשות. כמו כן נדחו הטענות שעניין אכיפה בררנית, משנקבע כי אלו נטענו באורח כללי, כי אין הן מגלות עובדות חדשות, וכי מקומן הוא במסגרת ההליך העיקרי.

7. מכאן נפנה בית המשפט לבחון את הטענה בדבר שינוי נסיבות המתבטא בהחמרה במצבו הרפואי של העורר. לאחר שעייין במסמכים הרפואיים שהציג העורר קבע בית המשפט כי מדובר בטענה "ממוחזרת וכי לא חל כל שינוי ממשי במצבו הבריאותי של המבקש [העורר – ע' פ'] המצדיק שינוי בתנאי מעצרו". נקבע כי העורר לא הציג חוות דעת רפואית עדכנית התומכת בטענתו; וכי ממסמך שנערך על ידי רופא בית הכלא שבו הוא שוהה, עולה כי העורר זוכה לטיפול ולמעקב רפואי שלו הוא נזקק. בנתון לכך, נקבע כי לא בוססה עילה לעיון חוזר; וכי לא הונח בסיס לטענה כי מצבו הרפואי של העורר מקהה את המסוכנות הנשקפת ממנו או את החשש לשיבוש הליכים.

8. לבסוף, בחן בית המשפט את טענת העורר בדבר חלוף הזמן. בית המשפט ציין כי ההליך העיקרי מצוי בתחילתה של פרשת התביעה, שבמסגרתה צפויים להעיד כ-250 עדי תביעה. ואולם, חרף העיכוב שחל בפתיחת המשפט, נקבע כי זה מתנהל באופן "יעיל ומקדם [כך במקור – ע' פ'] וכי לא צפויים עיכובים מיוחדים". עוד דחה בית המשפט את טענת העורר שלפיה, משתמה עדותם של א.ג. וש.כ. הועם החשש לשיבוש הליכים. נקבע כי – כעולה מעמדת המדינה – עודנה צפויה העדתם של עדים רלוונטיים נוספים לעניינו של העורר, ולפיכך החשש כי זה ינסה להשפיע על עדים עודנו שריר וקיים. על יסוד כל אלה, נפסק כי אין בפרק הזמן שבו שוהה העורר במעצר כדי להטות את הכף לטובת שחרורו; וכי – כעולה מההחלטה – נסיבות עניינו מצדיקות את ההבחנה לעניין מעצרו למול נאשמים אחרים בפרשה.

טענות הצדדים

9. מכאן הערר שלפניי. על מנת למנוע סרבול וחזרה על הדברים אעמוד בשלב זה בתמצית על טענותיהם המרכזיות של העורר ועל תשובת המדינה; ובהמשך אדרש בפירוט לטענות השונות, לפי העניין. העורר מיקד את טענותיו בשלושת הראשים שעליהם עמד בית המשפט המחוזי. האחד, עניינו בכרסום בתשתית הראייתית. נטען, כי מאז שניתנה ההחלטה בבש"פ 537/17 נשמעו עדויותיהם בבית המשפט של א.ג.ש.כ שבמהלכן נמצאו סתירות מהותיות המביאות לכרסום בתשתית הראייתית נגדו. השני, עניינו מצבו הרפואי של העורר, המצדיק - כך לשיטת ההגנה - את שחרורו ממעצר, ולחלופין עריכת תסקיר משלים בעניינו. השלישי, עניינו בחלוף הזמן מעת שנעצר. בהקשר זה נטען כי חלוף הזמן הממושך מאז ביצע לכאורה העורר את העבירות המיוחסות לו נושא עמו משקל לעניין המסוכנות הנשקפת ממנו. הוטעם, כי בחלוף חודשים רבים מעת שנעצר, מעמיקה אפליית העורר לעומת נאשמים אחרים בפרשה שאינם מצויים במעצר.

10. המדינה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. לדבריה, מרבית טענות העורר נדונו והוכרעו בהחלטות קודמות של בית משפט זה בעניין מעצרו של העורר - ואין הן מקימות עילה לעיון חוזר. נטען, כי עדותם בבית המשפט של עדי התביעה עד כה ביססה את התשתית הראייתית שעומדת כנגד העורר, וממילא לא חל בה כרסום ברף הנדרש כדי להביא לשינוי בהחלטה בעניין מעצר עד תום ההליכים. לכך הוסף, כי חרף טענות העורר, טרם העידו כל עדי התביעה הרלוונטיים לאישומים נגדו; וכי גם היום העורר עודנו עבריין פעיל, ולכן שחרורו ממעצר מסוכן וקיים חשש לשיבוש הליכים מצידו. לכך הוסף, כי העורר מקבל טיפול רפואי מתאים בבית הסוהר, וכי אין מקום להורות על שחרורו בשל מצבו הרפואי.

דיון והכרעה

11. סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע כי עצור רשאי לפנות בבקשה לעיון חוזר בעניין הנוגע למעצרו "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (בש"פ 6432/10 אבו אחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.9.2010); בש"פ 8523/07 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (18.10.2007)). בקשה מעין זו אינה מהווה "מסלול עוקף" לערעור על החלטת המעצר (בש"פ 6745/17 יונס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.9.2017) (להלן: עניין יונס)), והיא נתונה לביקורת שיפוטית של ערכאת הערעור בהתאם לסעיף 53(א) לחוק המעצרים. אקדים מסקנה לניתוח, בעניינינו לא מצאתי כי מתקיימת עילה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, כפי שיפורט להלן.

כרסום בתשתית הראייתית

12. העורר מיקד את טענותיו בתשתית הראייתית הלכאורית שנמצאה אשר למיוחס לו באישום ה-4. לדבריו, במוקד הראיות באישום זה עומדת גרסת עד המדינה א.ג. לפי גרסה זו ביום שישי בין התאריכים 17.11.2003-20.11.2003 התקיימה פגישה שבה השתתפו העורר, אברג'יל ואחרים בביתו של אוזיפה בבליגיה, שבמהלכה נקשר הקשר לביצוע תכנית החיסול. אלא, שלטענת העורר, בעדותו בבית המשפט מסר א.ג. גרסה חדשה - כבושה - שלפיה התקיימה פגישה נוספת בהשתתפות הנוכחים האמורים. לטענת עמוד 5

העורר, א.ג. שינה את גרסתו כיוון שהובהר לו כי התאריכים הנקובים מעלה אינם חלים ביום שישי. עוד נטען כי מבדיקה שערכה ההגנה, העורר לא שהה עם א.ג. בבלגיה ביום שישי עובר למימוש תכנית החיסול. לכך הוסף, כי בעדותו של א.ג. בבית המשפט הוא לא זכר כיצד הגיע מבריסל לביתו של אוזיפה באנטוורפן – עניין הנושא עמו משקל אשר למהימנות גרסתו של א.ג. עוד טען העורר כי מעדותו של ש.כ., עולה בבירור כי זה האחרון נסע לבלגיה כדי לעדכן את אברג'יל בפעולותיו בארץ, ללא קשר למעורבותו של העורר; כי הוא לא קשר בעדותו את העורר לתכנית החיסול; וכי ש.כ. לא ידע לספר על אודות סכום הכסף שקיבל לכאורה מא.ג. בקשר עם ביצוע תכנית החיסול. הוטעם כי הקושי הראייתי שנקבע אשר למעורבות העורר באישום השני, שעניינו עסקת הסמים, מקרין על התשתית הראייתית שקיימת נגדו באישום ה-4.

המדינה גורסת כי אין בעדויות שנשמעו בהליך העיקרי בבית המשפט כדי להביא ל"מהפך ראייתי של ממש" המצדיק את קבלת הערר. נטען, כי בתום עדותם של שני עדי המדינה – א.ג. וש.כ. – שחזרו על גרסתם במשטרה, התשתית הראייתית נגד העורר דווקא מתחזקת.

13. בעניין זה דעתי כדעת המדינה. בפסיקתנו נקבע כי כדי שתקום עילת שחרור ממעצר לאחר שנקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לצורך החלטה על מעצר עד לתום ההליכים נדרש להצביע על "שינוי דרמטי" בראיות התביעה ועל כרסום מהותי בהן. נפסק כי "צריך להתקיים מהפך ראייתי של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שהכף תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכוי של הנאשם על פני הרשעתו בדיון" (בש"פ 2159/03 חזיזה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.3.2003); ראו עוד עניין יונס, פסקה 9). איני סבור כי המקרה דנן בא בקהלם של המקרים האמורים. כאמור מעלה, בהחלטתו בבש"פ 537/17 קבע השופט י' עמית כי ישנו "מכנה משותף משמעותי" בגרסאותיהם של עדי המדינה אשר למעורבות העורר באישום ה-4. איני סבור כי מסקנה זו השתנתה כעת, בתום עדויותיהם בבית המשפט בהליך העיקרי. כך, מסרו העדים כי הפגישות בבלגיה נסובו על אודות תכנית החיסול, והעידו כי אברג'יל ביקש ממשטפי הפגישות כי אלה יתרמו מכספם לביצוע התכנית (ראו למשל עדות ש.כ. בעמ' 575, שורות 7-31; עדות א.ג. בעמ' 1816, שורות 1-13; וכמו כן בעמ' 1818, שורות 3-4; ובעמ' 1819, שורות 3-6). עוד תיארו העדים את העברת הכספים שמקורם בעסקת הסמים נושא האישום השני לטובת ביצוע תכנית החיסול (ראו למשל עדות ש.כ. בעמ' 576, שורות 1-7; עדות א.ג. בעמ' 1817, שורות 16-29). עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מעלה כי שני העדים קשרו את העורר לפגישות בבלגיה. אכן, אפשר כי בעדויותיהם בבית המשפט מסרו העדים גרסאות שונות אשר למיקום הפגישה ונסיבות עריכתה, ואולם איני סבור כי הבדלים אלה עולים כדי כרסום משמעותי בתשתית הראייתית. כידוע, המקום להכריע בדבר ממצאי מהימנות גרסאות מסוימות ועדיפותן או נחיתותן אל מול גרסאות אחרות שנמסרו על ידי עדים בשלבים אחרים, אינו אלא במסגרת ההליך העיקרי (עניין יונס, פסקה 9). בנתון לכך, ניתן לדעתי לקבוע כי גם בנקודת הזמן הנוכחית עדיין קיים מכנה משותף משמעותי בגרסאות עדי המדינה ביחס למעורבות העורר באישום ה-4, באופן שלא חל כרסום מהותי (כמובנו בהלכה הפסוקה) בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו.

שינוי נסיבות וחלופי הזמן

14. טענה נוספת שהעלה העורר, עניינה במצבו הרפואי ובטיפולים שהוא מקבל בשל מחלתו. גם בעניין זה, לא ראיתי עילה להתערב במסקנת בית המשפט המחוזי, שלפיה אין במצבו הרפואי של העורר כדי להצדיק, בשלב זה, הקלה בתנאי מעצרו. זאת שכן, העורר לא ביסס את טענתו שלפיה חלה החמרה במצבו מאז שניתנו ההחלטות הקודמות בעניין מעצרו על מסמכים רפואיים

רלוונטיים ועדכניים. מנגד, בדיקה שערך לעורר רופא בכלא רימונים ביום 6.9.2017 מצאה כי שירות בתי הסוהר ערוך לספק לעורר את הטיפול והמעקב הרפואי הדרוש לו. משכך, לא מצאתי כי מצבו הרפואי של העורר מצדיק - בשלב זה - הקלה בתנאי מעצרו.

15. בדומה, איני סבור כי יש בחלוף הזמן מעת שנעצר העורר כדי להטות את הכף לטובת שחרורו. כידוע, הקביעה כי עבר "זמן ניכר" מאז ניתנה ההחלטה נושא הבקשה לעיון חוזר "הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים" (בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.8.2006); ראו עוד עניין יונס, פסקה 8). נפסק כי למול חלוף הזמן, והפגיעה בנאשם, יש לשקול את "את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות" (בש"פ 7797/16 מדינת ישראל נ' אל עזיז, פסקה 11 (10.10.2016)). האיזון בין אלה מוביל לשיטתי להותרת העורר במעצר. זאת, בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לו; למסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו כעולה מהחלטות קודמות שניתנו בעניינו (בש"פ 2853/17, פסקה 15; בש"פ 537/17, פסקה 14); ובשים לב לעברו הפלילי המכביד. אדגיש כי - כעולה מעמדת המדינה - טרם נשמעו כל עדי התביעה הרלוונטיים לאישומים כנגד העורר, כך שאיני סבור כי בשלב זה - הגם שנשמעה עדות עדי המדינה האמורים פג החשש לשיבוש הליכים מצדו. לכך יש להוסיף כי דומה שחרף העיכובים בפתיחת ההליך, "בחודשים האחרונים הוא עלה על 'דרך המלך' והמותב שדן בו אינו חוסך מאמצים על מנת לקדמו" (בש"פ 5008/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל, פסקה 11 (17.7.2017)); ואף עיון במערכת "נט המשפט" מעלה כי בתקופה הקרובה קבועים מועדי הוכחות לא מעטים בתיק.

16. לבסוף, ונוכח נסיבותיו הייחודיות של העורר - כמפורט בהחלטה זו - המבססות את ההבחנה בינו לבין נאשמים אחרים בפרשה לעניין המעצר, איני סבור כי יש מקום לדיון מחדש בטענתו לאפליה, שנדונה והוכרעה בהחלטות קודמות בעניינו, והיא אינה מקימה עילה לעיון חוזר (ראו בש"פ 537/17, פסקה 16).

סוף דבר: הערר נדחה אפוא. העורר יוותר במעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י"ח בתשרי התשע"ח (8.10.2017).

ש פ ט